

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4327/2019
31.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Бранислава Босиљковића и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Југовић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање – Филијала Прокупље, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 434/19 од 01.08.2019. године, на седници одржаној 31.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 434/19 од 01.08.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ одлуке о трошковима поступка садржане у пресуди Основног суда у Прокупљу П 1952/18 од 13.12.2018. године и пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 434/19 од 01.08.2019. године, тако што се обавезује тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 45.000,00 динара, у року од 8 дана, од дана пријема решења.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 1952/18 од 13.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда изјављен од стране тужене. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да у корист тужиоца надлежном Фонду ПИО, уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, за период од септембра 2013. године до децембра 2013. године, на износе наведене за сваки месец појединачно у изреци пресуде, по стопама важећим на дан уплате. Ставом трећим изреке, одбачена је тужба у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му достави доказ о извршеној уплати доприноса као у ставу другом изреке. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 434/19 од 01.08.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено решење о трошковима поступка садржано у ставу четвртм изреке првостепене пресуде.

Против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 434/19 од 01.08.2019. године тужилац је, благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

По оцени Врховног касационог суда испуњени су услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11...55/14) због потребе разматрања правних питања и уједначавања судске праксе у вези права на накнаду трошкова поступка. Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Тужилац је тужбом од 19.06.2018. године тражио уплату припадајућих доприноса пензијског и инвалидског осигурања. Нижестепеним пресудама усвојен је тужбени захтев, тужена обавезана да у корист тужиоца уплати доприносе пензијског и инвалидског осигурања надлежном фонду ПИО за период од септембра 2013. године до децембра 2013. године, по стопи важећој на дан уплате и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом тужиоца указује на погрешну примену материјалног права у делу нижестепене одлуке којом је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Одредбом члана 153. става 1. ЗПП, прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. става 1. ЗПП је прописано да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, не може се прихватити закључак другостепеног суда да трошкови овог поступка тужиоцу нису били потребни. Приликом одлучивања о трошковима парничног поступка, осим у споровима из области породичних односа, суд не води рачуна о разлозима правичности, а такође висина тужбеног захтева ни једном законском одредбом није прописана као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка, у ситуацији када је странка успела у спору. Сходно наведеном, Врховни касациони суд је преиначио нижестепене одлуке у делу којим је одлучено о трошковима поступка тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 45.000,00 динара, који обухвата награду пуномоћнику за састав тужбе у износу од 6.000,00 динара, за заступање на два одржана рочишта у износу од по 7.500,00 динара, за састав жалбе и ревизије у износима од по 12.000,00 динара, на основу Тарифног броја 13.

Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12).

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 416. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**